

[Finansministeren.]

manden om at søge foretaget en ændring i ejendomsskatteloven gående ud på, at et skyldrådsmedlem ved afgørelsen i skyldrådet af klagesager fra hans egen vurderingskreds afskæres fra at stemme.

Idet jeg i øvrigt henviser til de lovforslaget ledsagende bemærkninger, henstilles forslaget til det høje tings velvillige behandling.

Udenrigsministeren (Krag): Hermed har jeg den ære for det høje ting at fremsætte forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af den europæiske konvention om fredelig bilæggelse af tvistigheder, undertegnet i Strasbourg den 29. april 1957, som på Danmarks vegne blev undertegnet af daværende minister Ernst Christiansen på mødet i Det europæiske Råds ministerudvalg i Strasbourg den 29. april 1957.

Jeg tillader mig vedrørende konventionens forhistorie og nærmere indhold at henvise til bemærkningerne til forslaget, men vil her gerne fremhæve, at denne konvention er et resultat af det samarbejde, som 15 europæiske lande har etableret inden for Det europæiske Råds rammer. Initiativet til konventionen skyldes Europarådets rådgivende forsamling. Konventionsteksten er blevet udarbejdet af en af ministerudvalget nedsat ekspertkomité, der under sit arbejde har haft kontakt med forsamlingens stående udvalg for juridiske spørgsmål.

Konventionen er opdelt i fire kapitler, hvoraf de tre første giver regler om retslig afgørelse, forlig og voldgift, medens det sidste indeholder almindelige bestemmelser. Ved udformningen af konventionsudkastet tjente den under De Forenede Nationers auspicer den 28. april 1949 videreførte generalakt fra 1928 om fredelig bilæggelse af mellemfolkelige tvistigheder som forbillede, og den endelige konventionstekst kom til at følge dette forbillede ret nøje. Selvstændig betydning har konventionen imidlertid derved, at Den tyske Forbundsrepublik ved sin ratifikation af overenskomsten vil komme til at deltage i denne multilaterale forpligtelse til fredelig bilæggelse og dermed være underkastet den mellemfolkelige domstols obligatoriske kompetence i tvistigheder af retslig karakter, uanset at Forbundsrepublikken ikke er medlem af De Forenede Nationer eller part i domstolens statut.

Ved siden heraf må fremhæves betydningen af, at Europarådets medlemslande i medfør af konventionen kan forpligte sig til indbyrdes at anerkende den mellemfolkelige domstols kompetence i retstvister uden samtidig at måtte påtage sig en lignende forpligtelse over for ikke-europæiske stater. Der skabes således mulighed for, at visse af de stater, der hidtil har undladt at anerkende domstolens kompetence ved at afgive særlig erklæring herom eller ved at tiltræde generalakten, kan forpligte sig med den begrænsning, der ligger i Europarådets medlemskreds. For Danmarks egne forpligtelser får dette forhold dog ikke betydning, da Danmark ved sin ubetingede erklæring i henhold til den valgfri klausul i artikel 36 i den mellemfolkelige domstols statut har anerkendt domstolens kompetence i retstvister også i forhold til enhver ikke-europæisk stat, der påtager sig den samme forpligtelse. Dette skridt var en naturlig følge af Danmarks almindelige politik på dette felt, der går ud på at søge konflikter af enhver art bilagt ved fredelige midler. Et andet udslag af denne politik har været Danmarks uforbeholdne anerkendelse af voldgiftsbehandling dels i henhold til en række to-sidede traktater, dels i medfør af generalakten, som jeg omtalte før. I denne forbindelse vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger til bestemmelsen om voldgift i Europarådskonventionen:

Medens retskonflikter henhører under den mellemfolkelige domstol, skal interessekonflikter i henhold til art. 19 henskydes til voldgiftsbehandling i det omfang, de ikke er blevet bilagt ved forligsbehandling. Under drøftelserne om konventionsudkastet fremkom fra svensk side et forslag gående ud på, at politiske konflikter af vital betydning for et land kun skulle underkastes voldgiftsbehandling, hvis et kvalificeret flertal inden for Europarådets ministerudvalg ville anse sagen for egnet til denne bilæggelsesmetode.

Forslaget, der blev støttet af den rådgivende forsamlings eksperter, måtte ses på baggrund af det internationale politiske livs vilkår, hvorefter det, uanset det store net af bestående voldgiftsforpligtelser, praktisk talt aldrig forekommer, at politiske konflikter af vital betydning for en part henskydes til afgørelse ved voldgift. Tendensen i det